Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
GIOVANNIEGO PITRUZZELLI
przedstawiona w dniu 9 kwietnia 2019 r.[1]

Sprawa C-251/18

Trace Sport
przeciwko
Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank Noord-Holland (sąd prowincji Holandia Północna, Niderlandy)]

Odesłanie prejudycjalne – Polityka handlowa – Cło antydumpingowe – Przywóz rowerów wysyłanych w szczególności ze Sri Lanki – Rozszerzenie ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego na przywozy rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 – Ważność – Dopuszczalność odesłania prejudycjalnego – Stosowanie orzecznictwa TWD

1. Niniejsza sprawa odnosi się do odesłania prejudycjalnego pochodzącego od rechtbank Noord-Holland (sądu prowincji Holandia Północna, Niderlandy) dotyczącego ważności rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 501/2013[2] (zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym"), w którym Rada Unii Europejskiej rozszerzyła ostateczne cło antydumpingowe nałożone na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych w szczególności ze Sri Lanki.

2. Sąd Unii Europejskiej stwierdził nieważność tego rozporządzenia w wyroku z dnia 19 marca 2015 r., City Cycle Industries/Rada[3], utrzymanym w mocy przez Trybunał w postępowaniu odwoławczym w wyroku z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries[4], w odniesieniu do jedynego producenta ze Sri Lanki, który wniósł skargę o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia, mianowicie spółki City Cycle Industries (zwanej dalej „City Cycle").

3. Spółka Trace Sport, francuski importer rowerów, kwestionuje przed sądem odsyłającym dwa wezwania wystawione przez organy podatkowe Niderlandów do zapłaty ceł antydumpingowych należnych z tytułu przywozu rowerów ze Sri Lanki. Trace Sport zamierza powoływać się przed tym sądem na wyżej wspomniane wyroki wydane przez sądy Unii Europejskiej w odniesieniu do City Cycle, aby podnieść zarzut nieważności spornego rozporządzenia w odniesieniu do producentów-eksporterów ze Sri Lanki, od których dokonała ona przywozu rowerów objętych spornymi wezwaniami do zapłaty, tj. spółek Kelani Cycles (PVT) Ltd (zwanej dalej „Kelani Cycles") i Creative Cycles (PVT) Ltd (zwanej dalej „Creative Cycles").

1 Język postępowania: francuski.

2 Rozporządzenie wykonawcze Rady z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. 2013, L 153, s. 1).

3 Wyrok z dnia 19 marca 2015 r., City Cycle Industries/Rada, T-413/13, niepublikowany, EU:T:2015:164.

4 Wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62.

4. Zainteresowani, którzy złożyli uwagi na piśmie przed Trybunałem, twierdzą jednak, że ze względu na szczególne okoliczności dotyczące Trace Sport, będącej importerem powiązanym z tymi dwoma producentami ze Sri Lanki, nie może ona powoływać się na nieważność spornego rozporządzenia przed sądem odsyłającym na mocy orzecznictwa wynikającego z wyroku z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90). Zgodnie z tym orzecznictwem podmiot prawa, który bez wątpienia miałby legitymację procesową w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności aktu Unii, nie może powoływać się na nieważność tego aktu przed sądami krajowymi w ramach wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (zwane dalej „orzecznictwem TWD”) [5].

5. W tych okolicznościach, zgodnie z wnioskiem Trybunału niniejsza opinia będzie nakierowana na kwestię dopuszczalności pytań prejudycjalnych przedstawionych przez sąd odsyłający, a w szczególności na możliwość zastosowania w niniejszej sprawie orzecznictwa TWD.

I. Sporne rozporządzenie, spór w postępowaniu głównym i pytania prejudycjalne

6. We wrześniu 2012 r. Komisja Europejska wszczęła dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej przez przywóz rowerów wysyłanych między innymi ze Sri Lanki [6].

7. W toku tego dochodzenia Kelani Cycles złożyła wniosek o przyznanie zwolnienia z rozszerzenia ceł antydumpingowych [7]. W dniu 16 stycznia 2013 r. Komisja odbyła wizytę weryfikacyjną w zakładach produkcyjnych Kelani Cycles. Następnie Komisja, uznawszy jej współpracę za niewystarczającą, poinformowała Kelani Cycles, że ma zamiar nie brać pod uwagę informacji dostarczonych Kelani Cycles, oprzeć swoje ustalenia na dostępnych informacjach [8] i odrzucić jej wniosek o zwolnienie. W tych okolicznościach Komisja umożliwiła Kelani Cycles udzielenie dalszych wyjaśnień [9], co ta uczyniła pismem z dnia 7 lutego 2013 r. wraz z 43 załącznikami. Z różnych powodów Komisja nie wzięła pod uwagę tych dalszych wyjaśnień i ostatecznie odrzuciła wniosek o zwolnienie złożony przez Kelani Cycles.

8. W następstwie odmowy przez Komisję uwzględnienia dokumentów i dowodów dostarczonych przez Kelani Cycles i wskazanych w poprzednim punkcie, Trace Sport podczas postępowania administracyjnego prowadzonego przez Komisję wystąpiła z wnioskiem o przesłuchanie przez Komisję w celu przedstawienia, mimo tej odmowy, tych samych dokumentów i dowodów przekazanych przez Kelani Cycles na poparcie swoich dalszych wyjaśnień. Komisja nie uwzględniła jednak wniosku złożonego przez Trace Sport.

5 Zobacz podobnie pkt 17 omawianego wyroku. Trybunał potwierdził wielokrotnie zasadę wyrażoną w tym wyroku. W tym względzie zob. w szczególności wyroki: z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 30, 37; z dnia 27 listopada 2012 r., Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, pkt 41; z dnia 14 marca 2017 r., A i in., C-158/14, EU:C:2017:202, pkt 66–67 i przytoczone tam orzecznictwo), a także z dnia 25 lipca 2018 r., Georgsmarienhütte i in., C-135/16, EU:C:2018:582, pkt 14, 15.

6 Rozporządzenie Komisji (UE) nr 875/2012 z dnia 25 września 2012 r. wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych, wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 990/2011 wobec przywozu rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, przez przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, oraz poddające ten przywóz rejestracji (Dz.U. 2012, L 258, s. 21).

7 Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51, sprostowanego Dz.U. 2010, L 7, s. 22), zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. (Dz.U. 2012, L 344, s. 1), (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”).

8 Zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Zobacz motywy 39–42 spornego rozporządzenia.

9 Zgodnie z art. 18 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

9. W dniu 29 maja 2013 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie, na mocy którego rozszerzyła ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 48,5% na przywóz rowerów pochodzących z Chin, na przywóz rowerów wysyłanych między innymi ze Sri Lanki. W tym rozporządzeniu Kelani Cycles została uznana za spółkę niewspółpracującą [10], natomiast nie wspomniano wyraźnie o Creative Cycles.

10. W 2012 r. i 2013 r., agenci celni działający w imieniu i na rachunek Trace Sport dokonali w Niderlandach zgłoszenia celem dopuszczenia do swobodnego obrotu rowerów wysyłanych ze Sri Lanki, podając jako eksporterów tych rowerów Creative Cycles i Kelani Cycles.

11. W wyniku kontroli po zwolnieniu towarów prawidłowości omawianych zgłoszeń, Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven (inspektor skarbowy/celny, biuro Eindhoven, Niderlandy) uznał, że należało zapłacić cło antydumpingowe w wysokości 48,5% za dopuszczenie do swobodnego obrotu zgłoszonych rowerów. W związku z tym wystawił on dwa wezwania do zapłaty należnych ceł antydumpingowych w wysokości, odpowiednio, 229 990,88 EUR i 234 275,37 EUR. Po złożeniu odwołań od tych wezwań przez Trace Sport, zostały one utrzymane w mocy w dwóch decyzjach z dnia 24 września 2015 r.

12. W międzyczasie, wyrokiem z dnia 19 marca 2015 r., City Cycle Industries/Rada [11], Sąd stwierdził nieważność art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia [12] w zakresie, w jakim dotyczyło ono City Cycle.

13. Trace Sport zaskarżyła do sądu odsyłającego te dwie decyzje z dnia 24 września 2015 r. utrzymujące w mocy wezwania do zapłaty.

14. Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries [13], Trybunał utrzymał w mocy w postępowaniu odwoławczym wyrok Sądu w sprawie City Cycle Industries/Rada.

15. W sprawie zawisłej przed sądem odsyłającym Trace Sport wywodzi argument z wyroku Trybunału Maxcom/City Cycle Industries w celu zakwestionowania ważności spornego rozporządzenia w odniesieniu do Creative Cycles i Kelani Cycles. Sąd odsyłający uważa, że wniosek sformułowany przez Trybunał w tym wyroku w odniesieniu do City Cycle dotyczy również Kelani Cycles i Creative Cycles oraz zastanawia się w związku z tym nad ważnością spornego rozporządzenia w odniesieniu do tych dwóch innych producentów-eksporterów ze Sri Lanki.

16. W tych okolicznościach rechtbank Noord-Holland (sąd prowincji Północnej Holandii, Niderlandy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami:

„1) Czy [sporne rozporządzenie] jest ważne w zakresie, w jakim dotyczy ono producenta-eksportera Kelani Cycles?

2) Czy [sporne rozporządzenie] jest ważne w zakresie, w jakim dotyczy ono producenta-eksportera Creative Cycles?”.

10 Zobacz motywy 39 i 42 spornego rozporządzenia.

11 T-413/13, niepublikowany, EU:T:2015:164.

12 Przepis ten rozszerza cła antydumpingowe w wysokości 48,5% na wyżej wymienione przywozy i przewiduje ich pobór od przewozów zarejestrowanych w trakcie okresu objętego dochodzeniem.

13 C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62.

II. Analiza prawna

A. Uwagi wstępne

17. Wszyscy zainteresowani, którzy przedstawili Trybunałowi uwagi na piśmie, a mianowicie rząd niderlandzki, Rada i Komisja, wyrażają wątpliwości co do dopuszczalności niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczącego oceny ważności. Wspomniani zainteresowani, w oparciu o orzecznictwo TWD, podnoszą w istocie, że Trace Sport nie może powoływać się w sporze w postępowaniu głównym na nieważność spornego rozporządzenia, ponieważ bez wątpienia mogła wnieść skargę o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia.

18. Jak wskazałem w pkt 5 niniejszej opinii, zgodnie z wnioskiem Trybunału będzie ona nakierowana na kwestię dopuszczalności pytań prejudycjalnych przedstawionych przez sąd odsyłający.

19. W tym względzie dokonam w pierwszej kolejności przeglądu zasad wynikających z orzecznictwa TWD i ich stosowania w dziedzinie prawa antydumpingowego Unii. Następnie, na podstawie tej analizy zbadam dopuszczalność pytań prejudycjalnych przedstawionych przez sąd odsyłający.

B. Orzecznictwo TWD i jego stosowanie w dziedzinie antydumpingu

20. Należy na wstępie przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akt przyjęty przez instytucje Unii, który nie został zaskarżony przez jego adresata ani przez żadną instytucję lub osobę uprawnioną do żądania stwierdzenia jego nieważności w terminie zawitym przewidzianym w art. 263 akapit szósty TFUE, staje się ostateczny. Orzecznictwo to jest w szczególności oparte na przekonaniu, że terminy na wniesienie skargi zmierzają do zapewnienia pewności prawa poprzez zapobieżenie podważaniu w nieskończoność aktów Unii wywierających skutki prawne [14].

21. Następnie Trybunał uznał, że w prawie Unii istnieje ogólna zasada, zgodnie z którą każda strona w postępowaniu krajowym ma prawo powołać się na nieważność przepisów zawartych w aktach Unii, stanowiących podstawę decyzji lub aktu krajowego, na które się wobec nich powołano, i spowodować skierowanie przez sąd krajowy tego pytania prejudycjalnego do Trybunału [15]. Choć sądy krajowe mogą orzec, że akt prawa Unii jest ważny, nie mogą jednak stwierdzić jego nieważności [16].

22. Jednakże te same wymogi pewności prawa określone w pkt 20 powyżej skłoniły Trybunał do orzeczenia, że wspomniana zasada ogólna, która gwarantuje każdemu podmiotowi prawo do podniesienia, w ramach skargi wniesionej przeciwko środkowi krajowemu, który jest dla niego niekorzystny, zarzutu nieważności aktu Unii służącego za podstawę tego środka, nie wyklucza w żaden sposób tego, że akt ten stanie się ostateczny dla podmiotu, wobec którego wspomniany akt należy uważać za decyzję indywidualną, a który bez wątpienia mógł wnieść o stwierdzenie jego nieważności na podstawie art. 263 TFUE [17].

14 Zobacz podobnie wyroki: z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 29; z dnia 14 listopada 2017 r., British Airways/Komisja, C-122/16 P, EU:C:2017:861, pkt 83, 84. Jeśli chodzi o poszanowanie terminu do wniesienia skargi jako wymogu porządku publicznego, zob. rozważania rzecznika generalnego P. Mengozziego w opinii w sprawie British Airways/Komisja, C-122/16 P, EU:C:2017:406, pkt 93–99.

15 Zasada ta wynika z art. 277 TFUE. Zobacz wyroki: z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 35; z dnia 27 listopada 2012 r., Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo.

16 Wyrok z dnia 22 października 1987 r., Foto-Frost, 314/85, EU:C:1987:452, pkt 14, 15. Zobacz także wyroki: z dnia 10 stycznia 2006 r., IATA i ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, pkt 27, 30; z dnia 3 października 2013 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 95.

17 Zobacz wyrok z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 37, w zastosowaniu pkt 24 i 25 wyroku z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90. Zobacz także wyroki: z dnia 27 listopada 2012 r., Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, pkt 41; z dnia 18 września 2014 r., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 28, 29; a także z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 18.

23. Tak więc, w zastosowaniu orzecznictwa TWD, w przypadku gdy można uznać, że podmiot byłby bez wątpienia uprawniony do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności aktu Unii, podmiot ten nie ma prawa powoływać się na jego nieważność przed właściwym sądem krajowym [18].

24. Jak bowiem Trybunał podkreślał wielokrotnie, uznanie, że podmiot prawa, który bez jakichkolwiek wątpliwości miał legitymację procesową do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności aktu Unii na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, może po upływie terminu zawitego na wniesienie skargi określonego w art. 263 akapit szósty TFUE zakwestionować ważność tego aktu przed sądem krajowym, oznaczałoby umożliwienie mu uchylenia się od ostatecznego charakteru skutków, jakie wspomniany akt wywołuje wobec niego, po upływie terminu na wniesienie skargi [19].

25. Wyjątek od ogólnej zasady, przedstawionej w pkt 21 powyżej, który wynika z zastosowania orzecznictwa TWD, jest zatem uzasadniony wymogiem zagwarantowania pewności prawa poprzez zapobieżenie podważaniu w nieskończoność aktów Unii, a także wymogiem unikania nadużywania środków zaskarżenia, jakie prawo Unii udostępnia jednostkom [20].

26. Jeśli chodzi w szczególności o dziedzinę prawa antydumpingowego Unii, Trybunał stwierdził, że wnioski wynikające z orzecznictwa TWD mają zastosowanie do rozporządzeń nakładających cła antydumpingowe, ze względu na ich dwoisty charakter, przejawiający się w tym, iż są one zarazem aktami normatywnymi – w zakresie, w jakim mają zastosowanie do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych – i aktami, które mogą dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie niektórych z tych podmiotów gospodarczych [21].

27. Tak więc w przypadku gdy można uznać, że podmiot gospodarczy miałby bez wątpienia legitymację procesową, a zatem mógłby bez wątpienia w sposób dopuszczalny wnieść na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nakładającego cła antydumpingowe, wspomniany podmiot nie może powoływać się na nieważność tego rozporządzenia przed właściwym sądem krajowym [22].

28. W tym względzie w swoim orzecznictwie Trybunał określił niektóre kategorie podmiotów gospodarczych, co do których można uznać, zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE, że rozporządzenie ustanawiające cła antydumpingowe dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie, oraz że w konsekwencji są uprawnione żądać stwierdzenia jego nieważności przed sądami Unii.

29. I tak Trybunał orzekł, po pierwsze, że takie rozporządzenia mogą dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie, w rozumieniu rzeczonego przepisu, tych z producentów i eksporterów danego produktu, którym praktyki dumpingowe zostały przypisane z wykorzystaniem danych dotyczących ich działalności handlowej [23].

18 Zobacz w szczególności wyroki: z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 56–57 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 25 lipca 2018 r., Georgsmarienhütte i in., C-135/16, EU:C:2018:582, pkt 14, 17–18 i przytoczone tam orzecznictwo.

19 Wyroki: z dnia 27 listopada 2012 r., Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, pkt 41; z dnia 14 marca 2017 r., A i in., C-158/14, EU:C:2017:202, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 25 lipca 2018 r., Georgsmarienhütte i in., C-135/16, EU:C:2018:582, pkt 15, w zastosowaniu pkt 18 wyroku z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90.

20 Zobacz w tym względzie opinia rzecznika generalnego M. Camposa Sáncheza-Bordony w sprawie Georgsmarienhütte i in., C-135/16, EU:C:2018:120, pkt 36. Podobnie rzecznik generalny F.G. Jacobs scharakteryzował orzecznictwo TWD jako odnoszące się do nadużyć postępowania przez strony, które mogły zaskarżyć akt Unii, a nie zrobiły tego (opinia rzecznika generalnego F.G. Jacobsa w sprawie Cassa di Risparmio di Firenze i in., C-222/04, EU:C:2005:655, pkt 63). Jak bowiem zaznaczył rzecznik generalny M. Campos Sánchez-Bordona w ww. opinii, orzecznictwo TWD nie zabrania sądom krajowym wyrażania w każdym momencie ich wątpliwości w przedmiocie ważności aktu prawa Unii, z urzędu lub na wniosek innych stron (nieposiadających oczywistej legitymacji procesowej do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności).

21 Zobacz wyroki: z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 37 in fine; z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 18; a także z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 58. W tym względzie zob. wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 72.

22 Wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 56–57 i przytoczone tam orzecznictwo.

23 Ibidem, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo.

30. Po drugie, może tak być także w wypadku producentów omawianego produktu, których ceny odsprzedaży zostały uwzględnione dla celów skonstruowania cen eksportowych i których w konsekwencji dotyczą ustalenia odnoszące się do istnienia praktyki dumpingowej [24].

31. Po trzecie, może tak być także w przypadku *importerów powiązanych* z eksporterami rozpatrywanego produktu, *w szczególności* w wypadku, gdy cena eksportowa została obliczona na podstawie cen odsprzedaży na rynku Unii stosowanych przez tychże importerów oraz w wypadku gdy samo cło antydumpingowe zostało obliczone w oparciu o te ceny odsprzedaży [25].

32. Z powyższego wynika, że w orzecznictwie uznano, iż legitymację procesową w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nakładającego cło antydumpingowe mogą posiadać producenci, eksporterzy i importerzy – powiązani lub nie z producentem-eksporterem – produktu objętego cłem antydumpingowym.

33. W tym względzie wskazano, że okolicznością przesądzającą dla ustalenia, że akt dotyczy zainteresowanego podmiotu gospodarczego indywidualnie, co może uzasadnić jego legitymację procesową, jest stwierdzenie praktyk dumpingu w oparciu o dane pochodzące z jego działalności handlowej [26].

34. Trybunał orzekał jednak także wielokrotnie, że przyznanie niektórym kategoriom podmiotów gospodarczych prawa do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia antydumpingowego nie stoi na przeszkodzie temu, aby to rozporządzenie dotyczyło bezpośrednio i indywidualnie również innych podmiotów ze względu na pewne szczególne dla nich cechy, odróżniające je od wszystkich pozostałych osób [27].

35. Wynika stąd, że niezależnie od kategorii podmiotów gospodarczych wymienionych w pkt 29–31 niniejszej opinii, którym Trybunał przyznał legitymację do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, decydujące kryterium dla ustalenia legitymacji czynnej, a w szczególności tego, czy akt dotyczy podmiotu indywidualnie, odnosi się do kwestii, czy zgodnie z orzecznictwem wynikającym z wyroku Plaumann [28], rozporządzenie antydumpingowe dotyczy rozpatrywanego podmiotu gospodarczego ze względu na określone cechy, które są dla niego szczególne, lub sytuację faktyczną, która wyodrębnia go spośród wszystkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje go w sposób analogiczny do adresata aktu.

36. I tak, na przykład w sprawie Extramet, Trybunał przyznał legitymację czynną niepowiązanemu importerowi produktu objętego cłem antydumpingowym, którego cena sprzedaży nie była brana pod uwagę w dochodzeniu, ale który wykazał istnienie ogółu czynników składających się na szczególną sytuację, która odróżniała go w odniesieniu do rozpatrywanego środka od wszystkich innych podmiotów gospodarczych [29].

24 Ibidem, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo.

25 Ibidem, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo. Zobacz pkt 40–42 niniejszej opinii.

26 Zobacz opinia rzecznika generalnego J. Mischa w sprawach połączonych Nashua Corporation i in./Komisja i Rada, C-133/87 i C-150/87, niepublikowana, EU:C:1989:286, pkt 35.

27 Zobacz wyroki: z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 16; z dnia 18 września 2014 r., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 33; a także z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 22.

28 Wyrok z dnia 15 lipca 1963 r., Plaumann/Komisja, 25/62, EU:C:1963:17.

29 Wyrok z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 11, 17. Elementami tymi były okoliczność bycia największym importerem produktu będącego przedmiotem środka antydumpingowego i jednocześnie końcowym użytkownikiem tego produktu, a także okoliczność, że jego działalność gospodarcza w dużym stopniu była uzależniona od tych przywozów, a rozpatrywane rozporządzenie poważnie jej zagrażało.

37. Jeśli chodzi szczególnie o importerów produktu objętego środkami antydumpingowymi, jak wynika odpowiednio z pkt 30 i 31 niniejszej opinii, w orzecznictwie przyznano legitymację do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności w sprawach antydumpingowych zarówno importerom niepowiązanym, jak i importerom powiązanym z producentem/eksporterem rozpatrywanego produktu.

38. Mając na uwadze przesłankę powiązania, wskazano, że samo powiązanie importera z danym producentem/eksporterem nie jest jako takie wystarczające, aby można było uznać, że akt dotyczy importera indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE [30].

39. Z orzecznictwa przypomnianego w pkt 31 powyżej wynika jednak: po pierwsze, że istnienie związku pomiędzy importerem i eksporterem rozpatrywanego produktu z pewnością jest istotnym elementem dla uznania legitymacji procesowej importera do żądania stwierdzenia nieważności rozporządzenia nakładającego cła antydumpingowe; po drugie, że w tym celu jednakże importer i producent/eksporter muszą być *wystarczająco* powiązani [31]; i po trzecie, że powiązanemu importerowi przyznaje się legitymację czynną w przypadku występowania innych czynników mogących odróżniać go od każdego podmiotu gospodarczego, jak na przykład w przypadku gdy jego dane handlowe zostały wzięte pod uwagę w dochodzeniu.

40. I tak w sprawie Neotype [32] Trybunał uznał, że akt dotyczy bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 263 TFUE importera powiązanego, którego cena odsprzedaży została wykorzystana do obliczenia cła antydumpingowego.

41. W sprawie Nachi [33] Trybunał uznał legitymację do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności i zastosował w związku z tym orzecznictwo TWD w odniesieniu do importera powiązanego (będącego spółką zależną producenta rozpatrywanego produktu), którego ceny odsprzedaży stanowiły podstawę skonstruowania ceny eksportowej przyjętej w celu ustalenia marginesu dumpingu dotyczącego danego eksportera.

42. W sprawie TMK [34] natomiast Trybunał zaprzeczył istnieniu legitymacji procesowej i nie zastosował więc orzecznictwa TWD, w odniesieniu do importera powiązanego, co do którego nie zostało wykazane, że jest on wystarczająco powiązany z rozpatrywanymi przedsiębiorstwami eksportującymi, ani że znajdował się on w szczególnej sytuacji odróżniającej go od innych podmiotów gospodarczych.

C. W przedmiocie dopuszczalności pytań prejudycjalnych

43. Zatem to, czy w niniejszym przypadku, przy zastosowaniu orzecznictwa TWD, należy uznać, że Trace Sport nie ma możliwości powoływania się w ramach sprawy zawisłej przed sądem odsyłającym na nieważność spornego rozporządzenia w odniesieniu do Kelani Cycles i Creative Cycles, należy ocenić, biorąc pod uwagę wszystkie zasady wynikające z orzecznictwa przedstawione w poprzednim rozdziale.

44. W tym względzie wydaje mi się niezbędne sformułowanie dwóch uwag wstępnych.

30 Zobacz opinia rzecznika generalnego J. Mischa w sprawach połączonych Nashua Corporation i in./Komisja i Rada, C-133/87 i C-150/87, niepublikowana, EU:C:1989:286, pkt 36, 37.

31 Zobacz wyrok z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 26.

32 Wyrok z dnia 11 lipca 1990 r., Neotype Techmashexport/Komisja i Rada, C-305/86 i C-160/87, EU:C:1990:295, pkt 20, 21.

33 Wyrok z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 39. W tym względzie zob. wyrok z dnia 14 marca 2017 r., A i in., C-158/14, EU:C:2017:202, pkt 64, 65.

34 Wyrok z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 26.

45. W pierwszej kolejności pragnę zauważyć, że niniejsza sprawa różni się od wszystkich innych spraw, o których mowa w poprzednim rozdziale, ponieważ nie dotyczy ona ważności rozporządzenia nakładającego cła antydumpingowe, ale ważności rozporządzenia rozszerzającego te cła, które zostało przyjęte w następstwie dochodzenia w sprawie obejścia środków przeprowadzonego na podstawie art. 13 rozporządzenia podstawowego.

46. W tym względzie należy zauważyć, że unijne przepisy dotyczące obchodzenia środków, zawarte w art. 13 rozporządzenia podstawowego, stanowią ramy prawne, które choć włączone w przepisy antydumpingowe Unii, mają jednak własną specyfikę [35].

47. W tym kontekście z jednej strony uważam, że względy, które skłoniły Trybunał, jak wynika z pkt 26 powyżej, do zastosowania zasad wynikających z orzecznictwa TWD do rozporządzeń nakładających cła antydumpingowe, dotyczą w tym samym stopniu również rozporządzeń rozszerzających cła antydumpingowe, takich jak sporne rozporządzenie.

48. Takie rozporządzenia skutkują bowiem jedynie rozszerzeniem zakresu stosowania rozporządzenia pierwotnego, które nałożyło cła antydumpingowe na przywóz produktów podobnych lub ich części. Rozporządzenie rozszerzające cło antydumpingowe ma zatem takie same skutki prawne w stosunku do przedsiębiorstw objętych tak rozszerzonym cłem, co rozporządzenie nakładające ostateczne cło w stosunku do przedsiębiorstw objętych takim cłem [36] i ono również wykazuje dwoisty charakter wspomniany w pkt 26 niniejszej opinii.

49. Z drugiej strony pragnę jednak zaznaczyć, że jakkolwiek kryteria wypracowane w orzecznictwie przywołanym w pkt 28 i nast. niniejszej opinii w odniesieniu do kwestii dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzeń nakładających cła antydumpingowe można zastosować odpowiednio do oceny dopuszczalności skarg o stwierdzenie nieważności rozporządzeń rozszerzających takie cła, to jednak konieczne jest uwzględnienie specyficznych cech dochodzeń w sprawie obejścia środków na podstawie art. 13 rozporządzenia podstawowego.

50. Chociaż bowiem dochodzenia w sprawie obejścia środków wykazują bez wątpienia podobieństwa do dochodzeń zmierzających do nałożenia cła antydumpingowego, charakteryzują się one jednak koniecznością ustalenia czterech elementów, które według definicji zawartej w art. 13 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia podstawowego tworzą pojęcie obejścia [37].

51. W drugiej kolejności, nadal tytułem wstępu pragnę zaznaczyć, że nie ma żadnej wątpliwości, iż Kelani Cycles miała legitymację procesową w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE do wniesienia skargi do Sądu o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.

52. Z jednej strony bowiem, jeżeli chodzi o to, czy rozporządzenie dotyczy jej bezpośrednio, należy zauważyć, że organy celne państw członkowskich, nie dysponując żadnym zakresem uznania, są zobowiązane pobierać cła antydumpingowe rozszerzone spornym rozporządzeniem na przywóz rowerów wywożonych przez Kelani Cycles ze Sri Lanki do Unii [38].

35 To stwierdzenie opiera się na okoliczności, że podstawą tych przepisów nie jest kodeks antydumpingowy z 1994 r. [porozumienie o stosowaniu art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Dz.U. 1994, L 336, s. 103)] znajdujący się w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1), lecz zostały one przyjęte jednostronnie przez Unię. W tym względzie zob. motyw 19 rozporządzenia podstawowego i opinia rzecznika generalnego P. Mengozziego w sprawach połączonych Maxcom i in./Chin Haur Indonesia (C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P, EU:C:2016:712, pkt 5).

36 Zobacz podobnie wyrok z dnia 26 września 2000 r., Büchel/Rada i Komisja, T-74/97 i T-75/97, EU:T:2000:215, pkt 52.

37 Z definicji zawartej w art. 13 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia podstawowego wynika, że aby stwierdzić istnienie obejścia środków, muszą zostać spełnione cztery przesłanki: po pierwsze, konieczna jest zmiana struktury handlu między danym państwem trzecim a Unią; po drugie, zmiana ta ma wynikać z praktyki, procesu lub prac, niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem; po trzecie, musi istnieć dowód istnienia szkody, a po czwarte, muszą istnieć dowody na występowanie dumpingu.

38 Zobacz podobnie wyrok z dnia 26 września 2000 r., Büchel/Rada i Komisja, T-74/97 i T-75/97, EU:T:2000:215, pkt 50.

53. Z drugiej strony, w odniesieniu do tego, czy dotyczy jej ono indywidualnie, Kelani Cycles aktywnie uczestniczyła w dochodzeniu w sprawie obchodzenia środków, w toku którego złożyła wniosek o zwolnienie. Ponadto została ona wyraźnie wymieniona w motywach 39–42 spornego rozporządzenia i we wspomnianym rozporządzeniu poczyniono wobec niej ustalenia oparte na dostępnych danych, z powodu niewystarczającej współpracy z jej strony [39].

54. Po przedstawieniu tych dwóch uwag wstępnych pragnę zauważyć, że rząd niderlandzki, Rada i Komisja opierają swój zarzut niedopuszczalności pytań prejudycjalnych zasadniczo na dwóch elementach, które mogą ich zdaniem odróżniać Trace Sport i w związku z tym indywidualizować ją w porównaniu do każdego innego podmiotu gospodarczego [40].

55. Taka indywidualizacja opiera się, po pierwsze, na istnieniu ścisłych więzi między Trace Sport i dwoma producentami/eksporterami ze Sri Lanki, Kelani Cycles i Creative Cycles, i po drugie, na okoliczności, że Trace Sport próbowała interweniować na poparcie Kelani Cycles w toku postępowania administracyjnego prowadzonego przez Komisję.

56. Należy zatem zbadać, czy te dwa elementy mogą w niniejszej sprawie uzasadnić wniosek, że Trace Sport była w sposób niewątpliwy uprawniona do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia, a zatem w zastosowaniu orzecznictwa TWD nie może ona powoływać się na nieważność tego rozporządzenia przed sądem krajowym.

57. Co się tyczy w pierwszej kolejności istnienia ścisłych powiązań między Trace Sport, z jednej strony, a Kelani Cycles i Creative Cycles, z drugiej strony, z pkt 39 niniejszej opinii wynika, że istnienie powiązania między zainteresowanymi eksporterem i importerem stanowi element istotny dla ustalenia, czy importer może w sposób dopuszczalny żądać stwierdzenia nieważności rozporządzenia w dziedzinie antydumpingu.

58. W tym względzie Trybunał orzekł już, że jeżeli Komisja kwestionuje dopuszczalność zarzutu niezgodności z prawem takiego rozporządzenia podniesionego przed sądem krajowym przez importera powiązanego, musi przedstawić dowody pozwalające na ustalenie, że importer jest *wystarczająco* powiązany z rozpatrywanymi przedsiębiorstwami eksportującymi [41].

59. Tymczasem w niniejszej sprawie Komisja przedstawiła jako dowody fragmenty sprawozdania końcowego Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dotyczącego dochodzenia w sprawie obchodzenia ceł i ceł antydumpingowych nałożonych na przywóz rowerów pochodzących z Chin do Unii, w następstwie doniesień o chińskich rowerach fałszywie zgłaszanych jako pochodzące ze Sri Lanki.

60. Sprawozdanie to odnosi się do dokumentów zajętych przez francuskie organy celne w Trace Sport, a konkretnie do wykazu spółek „offshore", z których wynika, że właściciel Trace Sport posiadał 50% akcji spółki (której pozostały kapitał był własnością dwóch chińskich inwestorów), której Creative Cycles była spółką zależną. Z owych dokumentów wynika również, że ten sam właściciel Trace Sport był współwłaścicielem, w wysokości 50%, wraz z jednym z omawianych chińskich inwestorów, innej spółki, której Kelani Cycles była spółką zależną. Z tego sprawozdania OLAF-u wynika następnie, że Kelani Cycles została w istocie utworzona w celu przejęcia całej działalności Creative Cycles.

39 Zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

40 To, że rozporządzenie dotyczy Trace Sport bezpośrednio, jest poza dyskusją, ponieważ sporne rozporządzenie dotyczy jej bezpośrednio z tych samych względów co te, które zostały wymienione w pkt 52 niniejszej opinii.

41 Wyrok z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 26.

61. W sprawozdaniu OLAF-u wskazano również, że wszystkie te przedsiębiorstwa, a także inne należące do tej samej grupy, były zaangażowane w operacje fałszywego fakturowania dotyczące przywozów do Unii rowerów pochodzących z Chin, które doprowadziły do nadużyć w zakresie ceł i ceł antydumpingowych.

62. Istnienie tych bliskich powiązań między Trace Sport, z jednej strony, a Kelani Cycles i Creative Cycles, z drugiej strony, znajduje ponadto potwierdzenie w niektórych dokumentach wchodzących w skład dokumentów zwanych „Panama Papers” [42], które Komisja przedstawiła jako dowody.

63. Tymczasem istnienie tych wszystkich powiązań, a także wnioski płynące ze sprawozdania końcowego OLAF-u, w żaden sposób nie zostały zakwestionowane przez Trace Sport, która nie uznała za konieczne przedstawienia uwag przed Trybunałem.

64. W tych okolicznościach uważam, że należy uznać, iż w niniejszej sprawie Komisja przedstawiła dowody pozwalające na ustalenie istnienia *wystarczających* więzi zgodnie z orzecznictwem między odnośnym importerem, Trace Sport, a przedsiębiorstwami producentami/eksporterami ze Sri Lanki, Kelani Cycles i Creative Cycles.

65. Jeśli chodzi w drugiej kolejności, o drugi element, na którym rząd niderlandzki, Rada i Komisja opierają zarzut niedopuszczalności, z postanowienia odsyłającego wynika, że w toku postępowania administracyjnego, w którym Kelani Cycles brała udział, złożywszy wniosek o przyznanie zwolnienia ostatecznie odrzucony przez Komisję z powodu jej niewystarczającej współpracy, Trace Sport zwróciła się do Komisji o możliwość interweniowania na poparcie Kelani Cycles.

66. Z postanowienia odsyłającego wynika bowiem, że Trace Sport sama przyznała, iż zwróciła się do Komisji o spotkanie w celu przedstawienia dokładnie tych samych argumentów i dokładnie tych samych dokumentów i dowodów, które zostały już przedłożone przez Kelani Cycles, jako dalsze uwagi, po otrzymaniu od Komisji informacji o zamiarze odrzucenia jej wniosku o przyznanie zwolnienia. Komisja odrzuciła te dokumenty i dowody z powodów wyjaśnionych w motywie 40 spornego rozporządzenia.

67. Jednakże to wystąpienie Trace Sport na poparcie Kelani Cycles w dochodzeniu w sprawie obejścia środków prowadzonym przez Komisję, choć ostatecznie nie było skuteczne ze względu na to, że Komisja odmówiła dokonania ponownej analizy argumentów i dokumentów w sprawie, wskazuje na kilka kwestii istotnych dla tej analizy.

68. Po pierwsze, wykazuje ono istnienie tak ścisłej więzi między Trace Sport a Kelani Cycles, że ta pierwsza została poinformowana o dochodzeniu toczącym się wobec drugiej, podczas gdy taka informacja nie została podana do wiadomości publicznej.

69. Po drugie, wykazuje istnienie wspólnoty interesów między danym eksporterem a importerem powiązanym, która skłania tego ostatniego do prób ingerowania w dochodzenie dotyczące producenta powiązanego w celu usiłowania przezwyciężenia odmowy Komisji wzięcia pod uwagę argumentów i dowodów, które ten pierwszy próbował przedstawić. Istnienie takiej wspólnoty interesów doprowadziło ostatecznie te dwa podmioty gospodarcze do działania w ramach dochodzenia w sposób podobny do jednego i tego samego podmiotu.

42 Wyrażenie „Panama Papers” oznacza bardzo znaczną liczbę poufnych dokumentów panamskiej kancelarii prawnej Mossack Fonseca, które zostały ujawnione w międzynarodowej prasie w roku 2015. Dokumenty zostały zbadane w ramach projektu międzynarodowego śledztwa dziennikarskiego, a następnie również przez organy podatkowe i sądowe różnych państw. Po ujawnieniu „Panama Papers” Parlament Europejski powołał komisję śledczą do zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania.

70. Po trzecie, można rozsądnie przyjąć, że rozpatrywane informacje i dokumenty dotyczyły przynajmniej częściowo samej Trace Sport. Z jednej bowiem strony, z motywu 40 spornego rozporządzenia wynika, że jedna z kwestii spornych między Komisją a Kelani Cycles odnosiła się do wyjaśnień dotyczących spółek powiązanych, takich jak Trace Sport. Z drugiej strony, gdyby informacje i dokumenty, które Trace Sport miała zamiar przedłożyć Komisji, jej nie dotyczyły, niezrozumiałe byłoby, w jaki sposób Trace Sport mogłaby uzasadnić przed Komisją własną interwencję, aby móc przedstawić te informacje i dokumenty.

71. W tym względzie należy jeszcze podnieść, że w niniejszej sprawie, jeżeli odmiennie od tego, co miało miejsce w sprawach wymienionych w pkt 29–31 niniejszej opinii, Komisja nie mogła oprzeć swoich ustaleń w dochodzeniu w sprawie obejścia środków, w celu ustalenia rozszerzenia cła antydumpingowego, na danych przedstawionych przez producenta i importera powiązanych ze sobą, to było to spowodowane niewystarczającą współpracą Kelani Cycles (i Trace Sport) w dochodzeniu.

72. Wszystkie te elementy skłaniają mnie do uznania, że w rzeczywistości Kelani Cycles i Trace Sport działały w trakcie dochodzenia tak, jakby popierały interesy jednego i tego samego podmiotu gospodarczego. Creative Cycles natomiast nie uczestniczyła w dochodzeniu, ponieważ jak wynika z pkt 60 niniejszej opinii, została ona w istocie zastąpiona w jej działalności przez Kelani Cycles.

73. Z całości powyższych rozważań wynika, że w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy, należy moim zdaniem uznać za ustalone istnienie ogółu czynników składających się na szczególną sytuację, która charakteryzuje Trace Sport w stosunku do spornego rozporządzenia, w porównaniu do każdego innego podmiotu gospodarczego, a która może zatem zindywidualizować ją w sposób analogiczny do sytuacji powiązanego z nią producenta Kelani Cycles.

74. Z powyższego wynika, że w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy moim zdaniem Trace Sport bez wątpienia była uprawniona do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia na podstawie art. 263 TFUE, a zatem, stosując orzecznictwo TWD, nie może ona powoływać się na ewentualną nieważność tego rozporządzenia przed sądami krajowymi.

75. W tym względzie powinienem również wskazać, że mam świadomość, z jednej strony, iż art. 263 akapit czwarty TFUE przewiduje rygorystyczne kryteria dopuszczalności skarg o stwierdzenie nieważności [43], a z drugiej strony, że w zakresie, w jakim orzecznictwo TWD stanowi, jak już wskazałem w pkt 21–25 niniejszej opinii, wyjątek od ogólnej zasady, musi ono mieć zakres ograniczony w szczególności wyłącznie do przypadków, gdy nie ma wątpliwości co do dopuszczalności skargi jednostki o stwierdzenie nieważności przed Sądem [44].

76. Jednakże w tym względzie, z jednej strony, uważam, że przyznanie Trace Sport legitymacji procesowej do żądania stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia wpisuje się niewątpliwie w linię orzecznictwa dotyczącego dopuszczalności skarg o stwierdzenie nieważności w dziedzinie antydumpingu, o którym mowa w pkt 31 i 34–42 powyżej.

77. Z drugiej strony, w bardzo szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy, uważam, że umożliwienie importerowi powiązanemu, takiemu jak Trace Sport – co do którego wykazano po pierwsze, że jest wystarczająco powiązany z eksporterem biorącym udział w dochodzeniu w sprawie obejścia środków, który w sposób oczywisty posiadał legitymację procesową do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności rozpatrywanego środka, a po drugie, że brał on udział, choć bez powodzenia, w dochodzeniu w sprawie obejścia środków dotyczącym tego powiązanego producenta, działając w tym dochodzeniu, tak jakby reprezentowali oni interesy jednego i tego samego podmiotu

43 W tym względzie zob. wyrok z dnia 14 marca 2017 r., A i in., C-158/14, EU:C:2017:202, pkt 68, 69.

44 Zobacz w tym względzie rozważania zawarte w pkt 34 opinii rzecznika generalnego M. Camposa Sáncheza-Bordony w sprawie Georgsmarienhütte i in., C-135/16, EU:C:2018:120, i w pkt 70–72 opinii rzecznik generalnej E. Sharpston w sprawie A i in., C-158/14, EU:C:2016:734.

gospodarczego – powoływania się przed sądem krajowym na nieważność rozpatrywanego rozporządzenia jest sprzeczne z uzasadnieniem orzecznictwa TWD, wskazanym w pkt 25 niniejszej opinii, a mianowicie zagwarantowaniem pewności prawa oraz unikaniem nadużywania środków zaskarżenia, jakie prawo Unii udostępnia jednostkom.

III. Wnioski

78. W świetle wszystkich powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał na pytania prejudycjalne zadane przez rechtbank Noord-Holland (sąd prowincji Holandia Północna, Niderlandy) udzielił następujących odpowiedzi:

1) Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2015 r., City Cycle Industries/Rada (T-413/13, niepublikowany, EU:T:2015:164) ani też wyrok Trybunału z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries (sprawy połączone C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62), nie miały wpływu na ważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z tych państw, w zakresie, w jakim rozporządzenie to dotyczy spółek Kelani Cycles (PVT) Ltd i Creative Cycles (PVT) Ltd.

2) Importer tych rowerów, taki jak Trace Sport, co do którego wykazano po pierwsze, że jest wystarczająco powiązany z omawianymi producentami-eksporterami, a po drugie, że brał on udział, choć bez powodzenia, w dochodzeniu w sprawie obejścia środków dotyczącym tych powiązanych producentów, działając w tym dochodzeniu, tak jakby reprezentowali oni interesy jednego i tego samego podmiotu gospodarczego, a zatem bez wątpienia miał prawo do wniesienia skargi do Sądu w celu doprowadzenia do stwierdzenia nieważności cła antydumpingowego nałożonego na te produkty, ale nie wniósł takiej skargi, nie może następnie powoływać się na nieważność tego cła antydumpingowego przed sądem krajowym. W takim przypadku sąd krajowy jest związany ostatecznym charakterem cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 990/2011 z dnia 3 października 2011 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, oraz rozszerzonego zgodnie z art. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 501/2013 na rowery wysyłane z Indonezji, Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji.